

och ring-
fi omtalats-
ericka, som
nte har en
ing märkt
edning an-
sydväst till

E. L.

nithologen
ressant ar-
bör givas
and, Peru,
gelart, som
små öarna
Peru. De
tröm, som
s västkust
tta område
es hopade
ckade ägg
klipporna
nder nästa
efulla göd-
Perus in-

ningsdräkt
hals med
erpartierna
erivan och
öfödtström-
ä de funnit
gon sillart,
s som ga
sitt släkte
till i stort
d på vatt-
er och sjö-
färdiga att
tro därför,
parningstid
je använd-
genomsnitt
Alla häcka
ungarne i
att lämna
bedövande

larm av dessa otaliga fåglars skrik och ett dån av deras vingar, då de flyga. Från kl. 2 e. m. till solnedgången, säger den citerade förf., är det ett ändlöst tåg av från havet återvändande fåglar. Var och en vet, var han har sitt bo, men trängseln är så stor, att de ofta störa ihop, då de falla eller flyga upp. Det är uppenbart, att det också skall finnas fiender, som söka föda i dessa stora fågelkolonier. Där uppträda äggjuvar såsom måsar och kalkongamar m. fl. och t. o. m. kondorer infinna sig för att frossa på ägg och ungar. Numera håller man vakter på öarne för att skydda guano-producenterna från dessa fiender, och än mera viktigt är det att hålla obehöriga människor borta. Förr skedde äggplundring i stor skala ej blott för att få till föda, utan äggvita samlades för industriellt ändamål i stor omfattning.

Numera får detta ej längre äga rum och guanotäkten är också rationellt ordnad, så att fåglarne ej störas mer än nödvändigt. Ungefär en gång var trettonde månad avverkas guanolagren på öarne så skyndsamt som möjligt, varefter fåglarne åter få ta sina häckplatser i bruk. Härigenom och genom ordnad vakthållning och kontroll ha fåglarne åter ökat och samtidigt också avkastningen. För tio år sedan hade årsproduktionen av guano sjunkit till under 25,000 tons, men nu åter stegrats till omkring 90,000 tons, varav 70,000 komma till användning i Peru och resten exporteras. Det ligger sålunda obestriddigen stora värden i dessa fågelkolonier.

En svensk ringmärkt gräsand skjuten i Ostfriesland.

I brev till Riksmuseet har Herr J. DUSSENPOND meddelat, att han den 16 jan. 1925 under jakt i närheten av Loppersum på halvön norr om Emsmynningen i Ostfriesland skjutit en and, som bar Riksmuseets ring n:o 9004, vilken också återsändes. Han meddelar vidare, att den ifrågakvarande anden var i sällskap med andra vildänder och att dess vikt var $2\frac{1}{4}$ Pfund, d. v. s. omkring 1 kg. 125 gr. Dyläka änder, tillägger han, uppdragas i Ostfriesland för jaktändamål och kallas »ostfriesische Lockenten».

Det är fråga om en gräsandhona, som av Professor GUSTAF LUNDBERG ringmärktes vid Bjurfors i Västmanland den 22 juli 1924 tillsammans med sina syskon. Emellertid har den litet längre och fullständigare historia, än vad vanligen är förhållandet med ringfåglar. Den härstammar nämligen från Lidingön, där dess mamma hade sitt bo, men detta råkade att komma till skada genom risbränning, och Prof. LUNDBERG tillvaratog därför en del av kullen och ombestyrde dess utkläckning. Andungarne kläcktes den 4 juni och fingo senare medfölja till Bjurfors, där de vistades i full frihet, men voro tama. Den 2 aug., således efter ungefär två månader, kunde de flyga, men kvarstannade fortfarande under hösten. De voro kvar ännu den 9 nov.

Slutligen gävo de sig dock i väg på flyttning och kommo förmodligen i sällskap med andra svenska gräsänder ned till Nordsjökusten, där denna (och förmodligen också de andra) mötte sitt

öde. Ehuru blott ett enstaka exempel är dock denna gräsand ett bevis för dessa fåglars internationella tillvaro, men på samma gång också för att det är ett internationellt intresse att sörja för deras existens.

Den uppgivna vikten är ungefär medelvikten för gräsandhonor om senhösten.

Fjällrävar i Västmanland.

Den 11 nov. 1924 sköts vid Tillberga en fjällräv av lantbrukaren H. BRUNFELTER. Skinnen har inköpts till Riksmuseet.

En annan fjällräv har i jan. 1925 blivit sedd i Lillhärad ej långt från Västerås, där den frossade på en död älg. Sannolikt ha dessa fjällrävar medföljt den stora lemmelvandringen 1923, då lemlar kommo långt ned i Västerdalarne åtminstone till Appelbo och måhända längre.¹

Matts Floderus.

Rördrom skjuten i Västmanlands län.

I jan. 1925 sköts en rördrom vid Tärnsjö i Nora socken, Västmanlands län, men Upplands landskap. Detta är ju ett ovanligt fynd i synnerhet med avseende på årstiden.

Matts Floderus.

Då vintern i år varit så blid, är det nog ej så egendomligt, att en rördrom skjutits vid nämnda årstid, ty dessa fåglar äro mycket obenägna att flytta, förr än nöden tvingar dem. Så t. ex. äro Riksmuseets flesta rördrommar skjutna vintertid (jfr »Svenska Fåglar», sid. 387).

Red.

¹ En nyss död fjällemmel hittades t. o. m. i Örebro i sept. 1925.